

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5

15. mai 1982

18. årgang

Hva gir ditt liv mål og mening? Luk. 16, 19—31.

Av Øivind Andersen

I dette ordet skildrer Jesus for oss en mann som går fortapt og en mann som blir frelst.

Den mannen som går fortapt, ble sikkert lovprist av mange som et lykkelig menneske. Han hadde alt det som mennesker av denne verden setter pris på. Han var rik, kledder seg i de fineste klær og var etter alt å dømme en aktet mann. Da han døde, ble det en stor begravelse. Alt tyder på at han menneskelig sett også var en bra mann. Det er ikke sagt et eneste ord om noe galt eller uverdig ved ham.

Men midt i sin lykke var han fortapt og måtte gå fortapt. Det kommer, sier Jesus, av at han har funnet sitt gode i sin levetid. Det betyr ikke at han måtte gå fortapt fordi han var rik og hadde det godt her i verden. Men det kom av at dette tilfredsstilte hans hjerte, det var livets mål og mening for ham. Han hadde intet gode utenom det som denne verden har å gi.

Ganske annerledes var det med Lasarus. Han ble frelst og salig, ikke fordi han var fattig, men fordi han hadde hørt Moses og pro-

fetene, det vil si Guds ord. Han hadde funnet det som tilfredsstilte hans hjerte i Guds eget ord og i hans frelse.

Det som kjennetegner et frelst menneske, er nettopp det som David sier i Salme 16. «Jeg sier til Herren: Du er min Herre, jeg har intet gode utenfor deg.»

Den som lever med Gud, kan ikke tilfredsstilles med noen av denne verdens goder, om han enn har det aldri så godt. Han har ikke funnet mål og mening med livet i det som hører denne verden til. Han har ene og alene funnet det i Jesus og hans frelse, i syndenes forlatelse og det evige liv.

Så blir da spørsmålet for deg og meg: Hva er det som gir vårt liv mål og mening?

«*For meg er livet kristus, og døden ein vinning*» (Fillip. 1,21)

Kva er livet for deg?

«Då sa Jesus til henne: *Eg er oppstoda og livet! Den som trur på meg, skal leva om han so døyr, og kvar den som lever og trur på meg, skal i all øeva ikkje døy. Trur du det?* (Johs. 11,25-26)

Kva blir døden for deg?

Kristen kunnskap til sant nådeliv — eller død kunnskap

Dette er begrep og forhold vi kjenner fra bekjennende kristne og kristne samfunn i by og bygd. Hvor oppmuntrende det er å merke og høre at evangelisk kristen kunnskap er levende for hjertene blant unge og eldre. Kristenlivets åndelige livsfunksjoner er de levende greners gode frukt til dom over all egenrettferdighet og død kristendom, til trøst og troens styrke for frelseste hjelpelese synderes nådeliv alene i Jesu stedfortredende hellige liv og synderensende død og oppstandelse.

Men hvor nedstemmende å være vitne til når disse livstegn minker av. Grenene hunger ikke lenger etter vintreets eviggyldige evangeliums saft og kraft. Det er ikke lenger nådelivet i Jesus som får gi den nødvendige åndelige visdom og forstand i liv og virksomhet for Guds rikes sak. De forførende tidsmessige virkemidler synes mer virkningsfulle både for folket og de såkaldte ansvarlige ledere for Gudsriket og misjonens store sak. Overfladisk sett, kan vel også velmenende mennesker med tekniske midler og makt vise til større ytrekristelige resultater enn sanne kristnes indre nådelivs gode fruktbarende livsfunksjoner. Må bare ikke djævelen få skjule for oss at alt blir prøvet i Guds hellige ild på dommens dag.

Måtte vi da ikke bli stående bland dem som må vises bort av Jesus. Måtte da vår kristen kunnskap være for oss alle som Paulus sier i 2. Timot. 3,15. Da du fra barndommen av kjenner de hellige

skrifter som kan gjøre deg vis til frelse ved troen på Jesus Kristus. Paulus hadde tidligere i sitt liv erfart hva det er å kjenne de hellige skrifter bare som død kunnskap. Da gjøre denne døde kunnskap ham til en åndelig blind og ivrig fariseer som med god samvittighet trodde at han tjente Gud når han forfulgte Guds sanne nådebarn. Guds ord forkynner at til alle tider vil denne åndelig blinde og døde kunnskap bli til forfølgelse og hindring for alt sant kristenliv, også i våre forsamlinger i vår tid.

Men når Paulus skriver til Tímoteus hadde han erfart Guds eviggyldige evangeliums lys over de hellige skrifter og hva sann evangelisk kristendom er. Derfor er det Guds eviggyldige Abrahams tros evangelium som alltid for Paulus er det avgjørende i all forkynnelse og virksomhet. Han understreker dette så sterkt for Galatermenigheten i kap. 1,8 når han sier at om en engel fra himmelen forkynner et annet evangelium enn det jeg har forkjent, skal han være forbannet. Vi ser blant annet i Kol. 1,28-29 at å fremstille hvert menneske fullkommen bare i Kristus er målet for all forkynnelse og virksomhet hos Paulus. Derfor gir han uttrykk for sin store sorg når han ser hvorledes Israel var blitt forført til iver for Gud i død kunnskap uten å eie liv i Gud.

Er det nådelivet i Guds eviggyldige evangelium, eller død kristen kunnskap som driver oss?

Kristoffer Høie.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde opp av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Alt som har med bladet sin eksp.

blir sendt dit, som tinging, oppseiling og adresseforandring.

Gaver til bladet. Postgiro 5 68 21 33.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.

Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærø Telf. 04-433685.

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro

Vikøy Sparebank 3530.21.00932.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

I storm og uvær

Av Berit Berg

Det var midtvinters.

Opp i en fjellbygd lå snøen så høyt at alle som ville ute om dørene måtte kunne gå på ski eller truger. Folk kom seg fram, og vi hadde vært samlet til kvinnemøter, vanlige møter og barnemøter. Barna fikk sitt besøk på et lite landsens skolehus — i skoletida.

Den dagen jeg skulle reise videre, 14-15 mil med buss, våknet jeg tidlig — av en forrykende snøstorm. Min første tanken var: aldri i verden reiser jeg med bussen i dette været! Men så kom det en sangstrofe for meg, en jeg ofte hadde sunget til trøst for andre.

*Frykt ikke, barn,
jeg midt i stormen 'bor.*

I en slik storm også? — tenkte jeg, skeptisk og håpefull på samme tid. Men da jeg kom til fro-

kostbordet og fikk høre at naboen låvetak hadde tatt seg en tur på egenhånd noen hundre meter bortover grenda, da sank motet til null!

For å gjøre historien kort: Utpå formiddagen løyde stormen. Da reiste jeg, om enn med stor skrek.

Men i livets strid da? Da, når stormen ingen ting skyr? Den truer med å knuse din lille farkost. Bølgene er så høye at du ser din egen undergang i møte — legemlig — åndelig — fysisk — for å nevne noe av det du frykter.

Har jeg deg «på tråden», så du kan høre meg i uværet omkring deg?

Den sangstrofa som jeg nevnte, er hentet fra et vers som lyder slik:

*Så titt vi gråt når
stormens ville bølger slo
imot vårt livsskips trette,
brutte skrog.
Men all vår synd og sorg og nød
i bønn vi tok
til ham som kjenner
knuste hjerters språk.
Da trær han nær,
vår Frelser kjær,
med trøstens ord:
«Frykt ikke, barn,
jeg midt i stormen bor!»*

Men er det da ikke bare «sjelelige triks», noe man triver til for å trøste hverandre, for å komme over tunge kneiker? Noe ønske-dromaktig, eller en beroligende, gudelig sprøyte, om du vil?

Nei! I Guds ord står det skrevet:

«I hvirvelvind og storm har Herren sin vei, og skyer er støvet un-

Av Carl Fr. Wisløff

Fri fra loven

Da han talte dette trodde mange på ham. Jesus sa da til de jøder som var kommet til tro på ham: Dersom I blir i mitt ord da er I i sannhet mine disipler, og I skal kjenne sannheten og sannheten skal frigjøre Eder. Johs. 8, 30–32.

Når man ser et slikt emne som «fri fra loven», da tror jeg nok det er ganske mange som sier i sitt stille sinn: Hva er nå det der for noe merkelig. Det skjønner jeg ikke. — Og når en hører at det skal tales om «lov og evangelium», så sier mange nei, dette går langt over min begripelse. Fri fra loven? Nei, det skjønner jeg ikke. Og som følge derav er det nok også dem som sier at sånt må vi ikke snakke om. For det folk ikke forstår, er det jo ikke noe gagn i å tale om. Vi må la folk få høre noe som de har forstand på og spør om. Forkynnelsen er til for å svare på folks spørsmål, heter det nå for tiden. Det står liksom så fast at det er ikke noe diskusjon om det engang.

der hans føtter».

Les selv i Nahum 1,3!

Disiplene var også med Herren Jesus i storm. Og i Job 38,11 kan du se at Herren mestrer bølgene.

Hvorfor sendte så Gud stormen, som du er i nå? Blant de mange årsaker, nevner jeg bare dette: — For å berge deg og mulig andre fra evig forlis. Hans mål er alltid: frelse, drevet fram av en evig kjærlighet til deg.

Dette skal du få lov å tro.

Da kan det nok skje at du kaster deg ned for hans nådestol og hvisker: — Du må ha takk, Herre, for den stormen du sendte meg inn i.

Fra «Evangelisten».

Nå skal jeg snakke om noe som folk ikke begriper. Og som hverken du eller jeg har forstått det aller minste grann av, før Guds Hellige Ånd fikk opplyst oss i vårt hjerte. Jeg skal si deg en ting til å begynne med: Vi som taler Guds ord og har ansvaret for det kristne vitnesbyrd, vi står ikke her bare for å svare på det som folk spør om. Men vi står her for å lære folk å stille de riktige spørsmålene. For folk vet ikke hva som er viktig. Det må de få vite, og det må vi fortelle dem utifra Guds eget ord. «Fri fra loven», det er da emnet vårt her i dag.

La oss nå lese fra Romerbrevets 3. kapittel. Det gir oss en inngang til emnet vårt. Romerne 3, vers 22, den siste setningen der og så de følgende vers: «For der er ingen forskjell, alle har syndet og flettes Guds øre. Og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forlösningen i Kristus Jesus, som Gud stilte til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort; for å vise sin rettferdighet i den tid som nu er, så han kunne være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Jesus.»

Her er noe som gjelder alle mennesker, enten du forstår det eller ikke. Guds Ånd vil hjelpe deg til å forstå det. Jeg vet nok at der er noen som mener at kristendommen angår bare dem som er «religiøse», som det heter. Det var en dame som sa til meg en gang: «Jeg skal si dem en ting jeg, professor, jeg er ikke religiøs jeg!» «Å jasså», sa jeg, «det er ikke jeg heller». «Jeg trodde De var teolog», sa hun. «Jada, men det som De mener med religiøs, det er jeg ikke.»

Det er mange som tror at noen er «religiøse» og andre ikke, akkurat som noen er musikalske og noen ikke musikalske. Er jeg ikke musikalsk så nytter det ikke å snakke til meg om musikk, for det skjønner jeg meg ikke noe på. Og er jeg ikke religiøs, så nytter det ikke å snakke til meg om kristendom, for det skjønner jeg meg ikke noe på, og det interesserer meg ikke. Har du hørt det resonnementet? Det har du hørt mange ganger, og du sitter kanskje her du som tenker sånn selv.

Du tar feil! Det angår alle mennesker, for vi skal alle engang fram for Gud på den siste store dommens dag, og da skal vi få anvist vår plass som vi skal ha i evighet. Og det blir frlse eller fortapelse, det blir himmelen eller helvete. Det angår alle. Og derfor angår også Guds ord om loven og evangeliet *alle*.

Jeg leste en gang om noe som hendte i Sverige, det kunne ha hendt i Norge for den saks skyld. Det var en fritenker som hadde holdt et foredrag om at det ikke fantes noen Gud. Så skulle han riktig slå der fast, og så sa han: «Gud, hvis du er til, jeg gir deg to minutter, slå meg ned her jeg står.» Så tok han fram klokken sin og holdt den i hånden. Det gikk to minutter under stillhet i forsamlingen. Gud i himmelen sparte den krypen, og så stakk mannen stolt klokken i lomma og sa: «Der kan du se, der fins ikke noen Gud.» Nå var det en gammal «gumma» ned i forsamlingen. Hun mumla litt, og så sa hun: «Å du, han hittar dig nog endå.» Så mye svensk skjønner vi alle. Han tar deg nok en dag.

Det er det som er saken. Og det som da Gud skal dømme etter, det er hans eget ord. Han skal ikke dømme etter det som du og jeg tenker. Han skal ikke dømme etter det som man hører somme tider, at Gud er jo en rimelig mann, han er ikke sånn som disse predikantene som står og denger og slår folk, og dømmer dem til helvete. Nei, Gud er snill han.

Ja, Gud er god, det er sikkert. Og det skal vi høre om. Men Gud skal dømme oss etter sitt ord.

Da må vi aller først være klar over hva vi mener når vi sier «Guds lov». Det er ikke den norske straffeloven. For den norske straffeloven går vi kanskje klar, de fleste av oss. Du står ikke i politiets register og har ikke vært bøtelagt eller straffet for noe, og om så var, så er det jo oppreisning for det. Å nei, det er ikke den loven. Men det er Guds évige lov som vi da må tenke på. — Og den finner vi i de ti bud. De ti bud, ja. Det skulle vært sagt mye om dem for folk setter så gladelig en strek over de ti bud nå for tiden. De gjelder liksom ikke mer. Å jo da, de gjør det.

I 5. Mosebok 7,9 finner vi det ordet som Luther har satt inn i den lille katekismen, og som vi pent fikk lære utenat i gamle dager da jeg gikk på skolen. Du har kanskje sluppet det du. Men det var ikke dumt om du kunne det! Det står i katekismen: Hva sier Gud om disse bud? Og så kommer svaret: *Jeg Herren din Gud er en nidskjær Gud som gjengjelder fedres misgjerninger på barn på dem i tredje og på dem i fjerde ledd, men som gjør miskunn i tusen ledd mot dem som elsker ham og holder hans bind.*

Og det vil altså kort og godt si at du er forpliktet på Guds lov. Gud våker over sitt ord, og han skal kreve deg til regnskap. Da må du tenke at Gud har krav på deg. Den som synder skal dø, står det hos profeten Esekiel (18, 4). Og denne Guds lov er ubønnhørlig. Den nøyer seg ikke med at du gjør så godt du kan. Det er noen som tror det.

Nei, nei! For Guds målestokk holder ikke det som du trodde du greidde. For Guds ord sier at om du har syndet imot ett av budene, så er du skyldig i dem alle! Jak. 2, 10. Det er ingen forskjell, leste vi her i Romerbrevet. Alle har syndet. Og i det nittende verset i Romerbrevets tredje kapittel, der står det: *Vi vet at alt det som loven taler, det taler den til dem som har loven, for at hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud.*

Det er ingen forskjell. Alle har syndet og fattes ære for Gud, d.v.s. alle uten unntakelse er skyldige etter Guds hellige lov. Og det opplever den som blir en kristen.

I syvende kapittel i Romerbrevet har Paulus fortalt om hvordan han opplevde det. Romer 7,9: «Jeg levde en tid uten lov.» Det vil si han kjente nok loven. Han trodde til og med at han hadde holdt den. I Filippenserbrevet 3, 6 står det at jeg var «i rettferdighet etter loven ulastelig». Han trodde han var svært så hellig og god.

Men så møtte han loven for alvor. Guds hellige lov som trengte inn i samvitigheten. Og så står det her: «*Jeg levde en tid uten lov, men da budet kom ble synden levende. Jeg derimot døde, og budet som var til liv, ble funnet å være meg til død. For synden tok anledning av budet og dæret*

og drepte meg ved det. Så er da loven hellig og budet hellig og rettferdig og godt. Er da det som er godt blitt meg til død? Langt ifra, men det var synden, for at den skulle vise seg som synd, i det den voldte meg døden ved det som er godt, for at synden skulle bli overvettet syndig ved budet.»

Guds lov er god, men jeg er ikke god. Og når da Guds lov kommer inn i samvittigheten, så viser det seg først for alvor hva jeg er for en. Det er det som er vekkelsen, dette er å bli vakt. «Jeg står for Gud som allting vet og slår mitt øye skamfullt ned, jeg ser min synd at den er stor i tanker, gjerninger og ord.» Guds bud og Guds lov er hellig, men fordi jeg er sånn som jeg er, så blir loven meg til *dom*.

Vi kan ta et eksempel som ihvertfall peker på noe. Vi kan tenke på vann. Det er jo noe som vi trenger på alle vis. Uten vann kunne vi ikke leve. Vann kan vi bruke til mange ting. Vi kan bl. a. bruke det til å slukke ild. Men heller du vann opp i ulesket kalk, så begynner det å ryke og brenne. Det er ikke vannets skyld, for det lager ikke noe ild, men det er kalken. Ulesket kalk er sånn at når vannet kommer, så koker og brenner det.

Loven er god, men du er ikke god, og jeg er ikke god. Og da budet kom, ble synden levende, jeg derimot døde. Det er vekkelsens nød at vi opplever det på den måten. Da står jeg for Gud som en fortapt synder, skyldig — for loven har drept meg. Da er det ikke nok med religiøse følelser. Mange mennesker tenker at religion og kristendom består i å ha gode følelser og herlige opplevelser. Men når samvittigheten blir vakt, da er det ikke noen gode følelser, nei. Da er det en død for Guds ansikt, en jammer, for da ser jeg at jeg er *skyldig*. Og det er ikke bare det at jeg har gjort et og annet som er galt, men det er *jeg* som er en synder og fortapt i meg selv. Det sier Guds lov.

Og du skjørner at hvis det ikke blir gjort noe med dette her, så går du evig fortapt. For loven anklager, den er ganske ubøyelig, den har ikke noen unntagelsesbestemmelser for den som «gjør så godt han kan». Loven sier at den sjel som synder skal dø. Det må bli gjort noe med dette, ellers så går det deg evig ille.

Og nå kommer da de herlige ord om frihet fra loven. Da kommer *evangeliet*, det som er et helt annet ord enn loven. Og det er den hemmelighet som de evangeliske fedre hadde sånt lys over, men i våre dager hører du nesten ingen ting om det. Om loveri og evangeliet! *Loven* som dømmer og knuser og tilintetgjør, og *evangeliet* som er et helt annet ord fra Gud, et ord som ikke krever noen verdens ting, men som bare forkynner deg og forteller deg hva Jesus har gjort.

Og hør nå hva evangeliet sier. Les i Galaterbrevet 4, 4—6: «Da tidens fylde kom», d.v.s. da den tid kom som Gud så var den rette, «da utsendte Gud sin sønn, født av en kvinne, født under loven». Da kom vår Herre Jesus. Gud av Gud, født av Faderen fra evighet, ett med Faderen. Vi fatter det ikke med vår forstand, men det sier Bibelen. Så sendte Gud sin sønn, og så ble han unnfangen ved Den hellige Ånd i jomfruens morsliv, han ble født av jomfru Maria.

Det er det som de bare knipser av nå for tiden og sier: Det tror jeg ikke noe på. Men en kristen kan ikke si annet enn det som står i Bibelen. Og en forkynner, om han er prest eller lekpredikant, kan ikke forkynne noe annet enn det som står i Bibelen. Og forkynner han noe annet enn det som står i Bibelen, så er han en falsk profet og fører sjelene vill. Men i Bibelen står det det, at da tidens fylde kom, så utsendte Gud sin sønn, født av en kvinne, født under loven. Det betyr at Jesus kom som vår stedfortreder, og så gikk han inn under Guds hellige lovs forpliktelse. Så oppfylte han loven. Han gjorde ingen synd. Han elsket Gud og tok hans vilje til følge like inn i døden på korset for din og min skyld. Han oppfylte loven.

Og vil du nå slå opp Galaterne 3, 13. Der står det en ting til om hva Jesus gjorde. «*Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse idet han ble en forbannelse for oss. For det er skrevet: Forbannet er hver den som benger på et tre. For at Abrahams velsignelse kunne komme over hedningene i Kristus Jesus, så vi ved troen kunne få Ånden som var oss lovet.*» Hva betyr det? Det betyr at på korset tok Jesus som vår stedfortreder og representant

lovens dom og straff over seg. Han ble en forbannelse for oss.

Situasjonen er den at vi alle sammen står under Guds lovs forpliktelse, og vi skal dømmes etter loven. Da er det ute med oss. Derfor måtte det gjøres noe med det, om noen skulle bli frelst. Det gjorde Gud. Han sendte sin sønn som vår stedfortreder og vår bror, og så oppfylte han loven for oss. Alle dens forpliktelser til kjærlighet, tjeneste, lydighet og hengivelse. Og så tok han også *straffen* på seg, straffen som vi hadde fortjent fordi vi har brutt Guds lov. Det gjorde Jesus.

Forlatt du da av dine ble
Ja, av din Fader med.
Og aldri jeg utgrunne kan
hva da ditt hjerte led.

«Min Jesus du er såret for mine synder så, jeg skulle have båret den straff som på deg lå», synger vi. Gud har tatt seg av denne situasjonen, og så lyder evangeliets velsignede ord som vi skal få lov til å *tro*. Slå opp kapittel to i Galaterbrevet. Fra vers 15: «*Vi er jøder av fødsel og ikke syndere av hedensk ætt.*» Det kan du ta til deg på den måten at du kan si som så: Vi er pene skikkelige mennesker, som ikke har gjort så fælt mye galt, og ikke står i politiets register. Og gjør du det, gjelder det deg også likevel.

Så står det videre: «*Men da vi innså at et menneske ikke blir rettferdigjort av lovgjerninger, men ved tro på Kristus Jesus.*» Det gikk et lys opp for ham en dag. Det var noe han plutselig fattet. Han innså at en ikke blir rettferdig for Gud ved noe som en selv gjør. Jeg blir ikke rettferdig ved å holde loven, for jeg klarer det ikke. «Gråt jeg både dag og natt, syndens pleter er dog der», synger vi. Jeg innså det, det gikk opp for meg at jeg kan streve til jeg dør, og likevel ikke få betalt den gjeld som ligger på meg. Jeg er under loven, under forbannelsen.

Jeg innså det, og så innså jeg en ting til: *Da trodde vi på Kristus Jesus.* Å herlige og vidunderlige erkjennelse, innsikt og lys som Gud tenner i hjertet ved ordet, når vi innser at vi blir ikke frelst

bare ved at vi tar et standpunkt og en beslutning. Jeg kjenner det vel fra så mange leirer. Dette er ikke den første ungdomssamling jeg er med på kan du tro. Det har jeg fått lov til å være med på i et halvt hundre år, og så mange ganger møtt gode, snille mennesker som sier: Jeg gav meg over til Gud i fjor, men det holdt ikke, men nå skal jeg gi meg *helt* over til Gud, så nå skal det holde.

Nei, nei, ikke si det denne gangen. Men fatt og begrip ved Guds Ånd at «da vi innså at vi ikke blir rettferdigjort av lovgjerninger», d.v.s. vi blir ikke frelst ved noe som vi steller til, «*da trodde vi på Kristus Jesus*». Da tok vi vår tilflukt til ham for å bli rettferdigjort av tro på Kristus. Etter som intet kjød, intet menneske blir rettferdigjort ved lovgjerninger, ved noe som vi steller til.

Å, for et lys som går opp når Guds Ånd viser deg dette i sitt Ord. Da blir du løst, da blir du fri i din samvittighet. Da fatter en at jeg er fortapt i meg selv, det står ikke til å bøte på. Og ingen ting som jeg kan gjøre for å forbedre meg kan gjøre meg verdig for Gud. Ingen ting. Men jeg tar min tilflukt til Jesus. Han er min stedfortreder, han er min Gud og han er min broder. Han har oppfylt loven. Han ble født av en kvinne, født under loven for å kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår.

Å herlige ord! Barnekår! Da står vi for Gud som hans barn. Og dermed trer et menneske ved troen på Jesus inn i en helt ny stilling, en helt ny relasjon, et helt nytt forhold til Gud.

Det er to måter hvorpå et menneske kan stå i forhold til Gud, og det er ved *loven* og ved troen på *evangeliet*. Og hvis du tenker at du skal klare deg selv, så er det loven du forplikter deg til, enten du fatter det eller ikke. Og da skal du dømmes etter loven. Hvordan går det da? Det blir fortapelsen for deg, for du holder ikke mål.

Da vi innså at vi ikke blir rettferdigjort ved lovgjerninger, så trodde vi på Kristus Jesus. For å bli rettferdigjort, d.v.s. frelst, benådet, frikjent av Gud ved troen på Jesus Kristus. Da er jeg fri fra loven i min samvittighet, da vet jeg det at det er ingen gode gjerninger som kan frelse meg. Og

ingen synder som kan fordømme meg. — Nei, hva sa du nå? Ja, jeg sa det, jeg skal si det en gang til: Ingen gode gjerninger som kan frelse meg. Ingen. Og ingen synder som kan fordømme meg så sant jeg hører Jesus til ved troen.

Jesus sier i Johannesevangeliet: Den som tror på meg kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet. Det er den nye stilling, da er du fri fra loven som frelsesvilkår. Du er ikke fri fra å holde Guds bud, og det skal jeg tale mer om de følgende bibeltimer. La oss bare lese det kort nå foreløpig, så ingen skal misforstå det: «*I ble kalt til frihet brødre, bruk bare ikke friheten til leilighet for kjødet.*» Galaterbrevet 5, 13.

Vi er fri fra loven som frelsesvilkår, men vi er ikke fri fra å gjøre etter Guds vilje ved den kraft som han vil gi oss. Det er en helt annen sak. Men jeg skal ikke dømmes etter loven når jeg kommer fram for Gud. Det er friheten ifra loven. Priset være hans velsignede navn for det.

«Hvem vil meg fordømme? Jesu blodestrømme senker jeg meg i. Gud for alle riker, Dømmer selv og sier: Denne han er fri! Han er tod i Jesu blod, Satan, synd og død må rømme. Hvem vil meg fordømme?»

«Hvem vil meg anklage og for dommen drage Hen til Sinai? Jeg min synd bekjenner.» Det er det du skal gjøre. «Jeg min synd bekjenner og til Jesus vender, Han meg gjerer fri», som det står i den nynorske gjendikningen. «Møt meg da på Golgata, Jesus vil min sak antage. Hvem vil meg anklage?»

Fri fra loven — det har noe å si deg i spørsmålet om frelsesvissitet.

Hvordan skal jeg få være viss på at jeg er frelst? Det spørsmålet er vanskelig for mange. For når de ser på seg selv, så blir de forferdet over det de oppdager av slapphet og slury i kristenlivet.

Du kan ha grunn til å bli forferdet.

Men se nå til at du ikke søker hjelpen på feil måte. Det er så snart gjort å glemme at grunnen til at jeg får være et Guds barn, ikke ligger i meg selv, men i Jesus.

Og så går en i gang for å legge en solid grunn for kristenstanden. Du tenker: Jeg kan ikke være

en kristen før jeg blir totalt forandret. Jeg må se til å få en ny opplevelse, en helt ny utrustning — om jeg kunne få tale i tunger kanskje, så var jeg viss på at jeg var en kristen.

Vel, Gud vil gjerne utruste deg med Ånd og kraft.

Men i all din nød og kamp skal du ikke glemme: Jeg er et Guds barn bare for Jesu skyld. Hans rettferdighet er min. Han har lidt straffen for meg. I Ham — bare i Ham — står jeg rettferdig for Gud. I sterke og i svake stunder har jeg samme nåde hos Gud, så sant mitt hjerte alltid søker Jesus og min tro alltid er rettet mot Ham.

*Mel.: I storm og mørke.
Jeg trenger deg hver stund o Jesus kjer
opplys mitt sinn, og sannhets vei meg lør.
;: Vær med meg du, som aldri leder vill
jeg vil O Jesus høre deg kun til. ;:*

*Jeg vil så ofte gå min egen vei,
et syndig kjød det leder bort fra deg.
;: Ja alt hos meg er synd og nederlag,
men du er selv for Gud mitt velbehag. ;:*

*Tenk at du sier i ditt eget ord
at du tross alt dog i mitt hjerte bor.
;: Den arv du gav forandres ei ved meg
Den er forankret Jesus Krist i deg. ;:*

*Gi meg å stride troens gode strid
i med og motgang, i ditt ord få bli.
;: Om veien her på jord er smal og trang
den leder dog til himlens lyse land. ;:*

*Da skal jegprise deg på bedre vis
få synge takkesanger til din pris
;: Der får jeg se deg Jesus som du er
og være deg min frelser ganske nær. ;:*

Ragna Brendtøy.

Er noen tørst, så la ham komme til meg!

Av Øivind Andersen

Bønn: Kjære Jesus, vi kommer, til deg i ditt eget navn, vi ber til deg Jesus med den retten som du selv har gitt oss til å be, og vi ber om det som du tilbyr oss, at vi kan være åpne og mottakelige for deg selv og din Hellige Ånd. Herre velsign denne stunden for oss, og gi oss det vi trenger, både til meg som bærer ordet fram og til dem som hører på, i ditt navn. Amen.

I Johannes evang. 7, 37-39 leser vi i Jesu navn: På den siste, den store dag i høitiden stod Jesus og ropte ut: Om nogen tørster, han komme til meg å drikke! Den som tror på meg, av hans liv skal det, som Skriften har sagt, rinne strømmer av levende vann. Dette sa han om den Ånd som de skulle få som trodde på ham; for Ånden var ennu ikke kommet, fordi Jesus ennu ikke var herliggjort. Amen.

Jesus ropte ut. Det er ikke så ofte det uttrykket er brukt om Jesus, men vi har det både i Matt. 11 og her og et par andre steder, og det gjelder ting som er av grunnleggende betydning for oss og vår frelse, det han sier.

Om noen tørster. Det er vanskelig for oss å sette oss inn i det Bibelen mener med ordet tørst. Vi har så lett for å tenke på det slik som vi har det i vårt daglige liv, at når vi er tørst er det godt å få noe å drikke, og det er jo sant nok, men det er ikke den slags tørst Bibelen taler om. Hver

gang det er tale om tørst i Guds ord, tenkes det på det et menneske trenger for å leve, det som fører til død hvis en ikke får det. Det er velkjent for alle i Israel, og for dem som kjenner til ørkenen, at hvis et menneske ikke får drikke i tide, da kan ikke hans liv bestå, og var det noe de var reddet for var det den tørsten. Den tørsten bruktes som bilde på det vi trenger for å leve åndelig talt, for å få det evige liv. Det er noe vi mennesker trenger for å bli frølst, og hvis vi ikke får det, da går vi fortapt, da går vi inn i den evige død.

Det som er alvorlig med den tørst som er livsfarlig, er at den føles ikke når den kommer til et visst stadium. Så lenge et menneske kan føle tørst er det ennå ikke så farlig, men når man kommer i den situasjonen at man ikke føler tørsten, da står som regel livet ikke til å redde. Da skal det mye til for å få en til å drikke, og det hender at om man klarer å drikke kan man ikke beholde vesken i organismen. Slike blir i dag behandlet på sykehus. Det er sjeldent det oppleves under våre forhold, men det er som sagt vel kjent der hvor folk har vært i ørkenen.

Dette er det som Jesus har som bakgrunn for sine ord: *om noen tørster*. Alle de som var tilstede, de hadde bruk for Jesus, de hadde bruk for det evige liv, men de var

opptatt av alt mulig annet, de var opptatt av festen, av det som foregikk i templet, av det som Gud hadde gitt dem der, men som alt sammen pekte frem mot Jesus, men ham som alt sammen pekte frem imot, ham kjente de ikke, ham såg de ikke, ham hadde de ikke bruk for tiltrods for at alt som foregikk på festen pekte mot ham som kom til verden og som Faderen sendte til vår frelse.

Det er en underlig situasjon for Jesus å gå omkring og legge merke til dette. Og så på den store dag, så står det at han roper ut: *Om noen tørster!* Om han kunne få folk til å besinne seg, om de kunne skjønne hvilken stilling de egentlig var i, om de kunne skjønne den fare de var i, at de i virkeligheten var på vei mot den evige død. Det kunne hans tilhørere forstå, hvis de gav nøyaktig på hva Jesus mente, fordi tørst og livsfare de sto i nøyte sammenheng for deres bevissthet, i motsetning til hva det vanligvis er hos oss.

Når Jesus altså står frem og sier: Om noen tørster, så er det en oppfordring til alle som oppdager om seg selv at de er i livsfare åndelig talt, alle som oppdager at det går galt med dem overfor Gud, at de ikke kan bestå for Gud og at de ikke har det evige liv, at de ut fra den situasjon de befinner seg i ikke er noe håp for dem, de skal få høre at de skal komme til Jesus. Jesus har det som disse trenger, Jesus har det evige liv, han er kommet for at de skal ha liv og overflod, sier han et annet sted, og her sier han at de

skal komme til ham og drikke. Kommer de til Jesus, finner de det som redder dem fra deres fortapte stilling i Jesus. Jesus har selv svaret på alle deres behov og det som redder dem ut av en tilstand som ellers fører dem ut i den evige død.

Først skal vi se dette når vi først begynner å forstå riktig dette ordet, og da vet du det taler sterkt til oss. Du som har syndet, du som kjenner deg dømt i din samvittighet, du som vet så inderlig vel med deg selv du vil aldri klare selv å gjøre opp ditt rekneskap med Gud uten å være fortapt, du skal høre dette: *Jesus er din redning*, Jesus har det som fører deg ut av den situasjon du er kommet i, og han har det evige liv! Jesus er kommet med soning for dine synder, med et oppgjør som dekker det du har forbrukt overfor Gud, og han er selv svaret på alle dine behov.

Den som da hører Jesus og kommer til ham, og hører på ham slik at Jesus får lov å gi seg selv til ham, han blir ikke bare frelst, han får det som står videre her: Den som tror på meg, sier Jesus, skal det som Skriften sier, av hans liv renne strømmer av levende vann. Vi ser det gang på gang hos Jesus, slik det går frem av samtalen med den samaritanske kvinnen, du får evig liv, men ikke bare slik at du selv blir frelst, men du får det slik at det evige liv gjennem oss går videre til våre medmennesker. Vi får aldri bare til oss selv når vi kommer til Jesus. Den som finner Jesus, og den som får Guds Hellige Ånd, han får alltid slik at det

han selv har mottatt det går gjennem ham videre til hans medmennesker. Og det renner bokstavelig talt levende strømmer ut fra ham, åndelig talt, til frelse for andre. Det er Guds hellige Ånd. Han var ikke kommet på det tidspunkt Jesus taler her, som Guds ord sier, Jesus måtte først herliggjøres. Først måtte frelsen fullbyrdes, og Jesus lide, dø og stå opp igjen fra graven, og han måtte fare opp til himmelen og ta plass ved Faderens høgre hånd, så kunne han sende talsmannen som han har talt om, den Hellige Ånd, at han skulle komme her til jorden og være her og ikke vende tilbake her fra igjen. Dette har skjedt, og den Hellige Ånd er her. Du som hører dette

budskapet i dag, du skal vite at når du nå hører ordet om Jesus, og du tar dette ordet til deg for å stole på det, da tar du imot den Hellige Ånd, du tar imot en frelse som kommer til å frelse *deg*, men ikke bare deg. Du kommer til å ta imot en frelse som kommer til å være virksom for andre mennesker.

Derfor skjønner du det er om å gjøre for Jesus å rope ut: *Om noen tørster, han komme til meg å drikke!* Så kom i Jesus navn, og følg hans ord! Amen.

Avskrift etter lydband fra Den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

**Vælg du for mig den vej, som jeg skal gå,
o Herre, selv jeg vælger ej den rette!
Din vej er bedst! — Lad mig få syn derpå,
lad ej unyttig sorg nu mer mig trætte.**

*Vælg for mig det kald, hvori du ser,
jeg ofre dig af kærlighed kan bringe,
hvori jeg bedst, så længe jeg er her,
Kan yde dig min tjeneste så ringe.*

*Vælg du for mig den plads, hvor jeg skal stå,
indtil du lader hjem til dig mig fare!
Lad mig den hvile og de kampe få,
hvori din troskab bedst mig kan bevare!*

*Vælg du for mig i stor barmhjertighed
det kors, jeg her en lidet tid skal bære;
du Herre, som mit bedste vil og ved,
giv mig at bære det dit navn til øre!*

*Vælg du for mig den lykke og den fryd,
du ser jeg tåle kan på ørkenfærdens;
men først og sidst lad uden klagelyd
mig, når det tykkes dig, gå bort fra verden!*

*Vælg du for mig den stund, da jeg i fred
skal hjem til dig fra pilgrimslandet fare
at love dig med fryd i evighed
deroppe med din frelseste helgenskare!*

Lina Sandell.

Det gamle har forgjengest, sjå, alt har vorte nytt!

I 2. Korinterbrevet 5,17 står det: Difor, om nokon er i Kristus, so er han ein ny skapning; det gamle har forgjengest, sjå, alt har vorte nytt! Både vers 16 og vers 17 tek til med ordet *difor*, som går tilbake på vers 15 og det som der er sagt. Der står det at han (Jesus) døydde for alle, difor har dei alle døydt; og han døydde for alle, so dei som lever, ikkje lenger skal leva for seg sjølv, men for han som døydde og sto opp att for dei. *Difor* kjenner me heretter ikkje nokon etter kjøtet; Um me og har kjent Kristus etter kjøtet, so kjenner me han ikkje no lenger soleis.

Det vil seia at etter at Jesus døydde for våre synder og sto opp frå dei døde, kjenner me han ikkje på same måten som før. Apostlen seier at dei hadde kjent Jesus etter kjøtet, slik dei såg og kjende han medan han gjekk ikring på jorda som menneske, men etter han døydde og sto opp kjende dei han ikkje lenger soleis. Skrifta fortel at når Jesus openberra seg for Maria, gjekk saman med dei to på veien til Emaus, så kjende dei han ikkje. Nå kjende dei han på røysta, «Maria», og då han la ut Skriftene for dei og braut brødet, når dei kom ihug det han hadde sagt mens han levde.

Slik er det også med den som er i Kristus, ein kan ikkje kjenna hans om eit frelst Guds barn etter det han er i kjøtet, etter det ein ser av det naturlege menneske. Den som er i Kristus kjenner me på hans forhold og kjennskap til

Jesus, til Guds ord og evangeliet om Jesus, til ordet om krossen, til ordet om Jesu offer og blod som blei gitt for oss, på Jesu Kristi ånd og sinn som bur i han, om hans ånd og hjarta lever i nåden og nådens rike, og har fått den Heilage Ande som er pantet på vår arv.

*Difor, om nokon er i Kristus,
så er han ein ny skapning.*

Det er apostlen Paulus sjølv det beste vitne om, det vil du sjå om du les det skrifta fortel om Paulus før han møtte Jesus Kristus, og det skrifta fortel om han etter han blei født på nytt og blei ein ny skapning, som ikkje lenger levde for seg sjølv, men for han som døydde og sto opp att for han.

Ordet her fortel at alt det gamle var forbi, *at det hadde forgjenge*. Kva vil det seia? Er det slik å forstå at den gamle Paulus, slik han levde i kjøtet før si omvending og frelse, var borte og gjort til inkjes, at han var ferdig med syndenatura og det gamle menneske? Nei, det vil du sjå i Rom. 7. kap. der han fortel om sin kamp med dette gamle og elendige menneske, at det finst ikkje noko godt i hans kjøt. Han spør kven som skal fri han for dette elendige menneske, og svarar: *Gud vere takk ved Jesus Kristus!*

Overfor Gud, blei han fri det då han døydde med Kristus på krossen, då han fekk sjå og tru det han skreiv i Rom. 6. kap.: Eller veit de ikkje at alle me som var døypete til Kristus Jesus, vart døyp-

te til døden hans? Såleis vart me ved dåpen til døden *gravlagde med han*; for liksom Kristus vart reist opp att frå dei døde ved Faderens herlegdom, so skal me og ferdast i ein ny livnad. For har me vorte sameina med han ved likskapen med døden hans, so skal me og verta det ved likskapen med oppstoda hans, sidan me veit dette *at vårt gamle menneske vart krossfest med han av di syndelekamen skulle verta til inkjes*, so me ikkje skal tena synda lenger; for den som har døydt, han er rettferdigjord frå synda. *Men har me døydt med Kristus, så trur me og at me skal leva med han*, av di me veit at etter Kristus sto opp frå dei døde, dør han ikkje meir; døden har ikkje lenger velde over han. For den døden han døydde, den døydde han ein gong for synda, men det livet han lever, det lever han for Gud. *Såleis lyt de og halda dykk døde for synda, men levande for Gud i Kristus Jesus.*

På grunn av denne kjensgjerning seier Paulus i Galat. 2,20: Eg er krossfest med Kristus, *eg lever ikkje sjølv meir, men Kristus lever i meg*, og det livet eg nå lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds Son, som elskar meg og gav seg sjølv for meg. På dette grunnlag er det apostlen seier at alt det gamle er forbi, er forgjengest.

Sjå, alt har vorte nytt!

Korleis og kva er det? og kva gjer han til ein ny skapning? *Ved trua* på Jesus Kristus og det verk Gud gjorde ved Kristus, blei han ein ny skapning. Ved trua på evangeliet tok Jesus Kristus bolig i

han, og lever i meg som han seier i Galat. 2,20, blei han ein ny skapning for Gud, rettferdigjort ved trua, rein for Gud og utan flekk og lyte for Gud, som lever under Guds behag. Den ånd som hata Kristus og forfylgde dei som trudde på han blei borte, og han fekk ei ånd som elskar Jesus og ordet om krossen, ei ånd som vitna at for meg er livet Kristus og døden ein vinning, som ikkje lenger levde for seg sjølv, men for han som døydde og sto opp att for oss.

Ein Jesu motstandar og forfylgjar er blitt ein Jesu ven, og forkynnar av krossens evangelium som han før forakta og sto imot. Nå ville han ikkje vita av noko anna enn Jesus Kristus og han krossfest, han hadde ei ny ånd og eit heilt nytt sinnelag, så det kan seiast at alt har vorte nytt.

Han legg til at alt dette er av Gud, som forlikte oss med seg sjølv, og gav oss forliks-tenesta. I staden for motstanden og forfylgjinga av Jesus og dei som trudde på han, hadde Gud gjort han til eit sendebod i staden for Kristus med forliksteneste, som ba menneske om å forlika seg med Gud, med han som ikkje visste av synd, men blei gjort til synd for oss, så me skulle verta rettferdige for Gud i han.

I kap. 3 seier han at det var Gud som let Ijoset om herlegdomen i Jesu Kristi åsyn skina inn i våre hjarto, så den skulle lysa fram frå oss. Men denne rike skatten har me i eit leirkar, så den rike krafta skal vera av Gud og ikkje av oss.

Korleis artar så dette nye livet seg for Paulus, og for oss som

lever i Guds nåderike på jorda? Med di me stødt er i trengsla, men ikkje i stengsla, tvilande; men ikkje mistvilande, forfylgde, men ikkje oppgjevne, nedsligne, men ikkje tynte. (2. Kor. 4). Og i 2. Kor. 6 vitnar han om korleis livet artar seg for ein Jesu ven og sendebod: Men i alt viser me oss som Guds tenrarar: ved stort tolmod i trengsler, i naud, i hugverk, under slag, i fengsel, i opprør i strengt arbeid, i vaking, i fasta; ved reinleik, ved skynsemd, ved langmod, ved godleik, ved den Heilage Ande, ved uskrømta kjærleik, med sannings ord, med Guds kraft, med rettferds våpen på høgre og venstre sida; i æra og vanæra, med lastord og lovord, som villførande og enno sannferdige, som ukjende og enno velkjende, som døyande, og sjå, me lever! som dei som vert refste, men ikkje ihelslegne, *som syrgjande, men alltid glade, som fatige, men like vel gjer mange rike, som dei som ikkje hev og endå eig alt.*

Må det ikkje kunna seiast at alt har vorte nytt, både overfor Gud og livet her på jorda, for Paulus? Og noko av det same vil einkvar sann kristen møta, om ikkje i same grad som Paulus som var Guds redskap og Jesu Kristi apostel.

Du vil støtt vera i trengsel, støtt måtta kjempa mot tvil, møta motstand og bli nedslieien i ånda, møta og måtta kjempa i mot synda og dødens krefter som ennå er i kjøtet, oppleva Guds dødande krefter av ditt gamle naturlege menneske, stri trua sin gode strid for å bli bevart i trua og samfun-

net med Jesus, og du lyt alltid kjempa mot djevelen, mot hans anklage og dom, *men i alt dette vinn me meir enn siger ved han som elskar oss*, vitnar Paulus.

Ei tru som ikkje lenger er anfekta av djevelen, og anklaga av vårt gamle vantru hjarta, er ikkje verd å kallast tru. Ei tru som er så viss og sterkt at den ikkje kjenner til anfekting, ikkje kjenner Andens tukt over kjøtet og dødens krefter i oss som blir overgitt til døden, er falsk, sjølv om den er grunna på Guds ord og kunnskap til evangeliet. Endar me der, då er me lik forstandaren i Ladiokea og menigheten hans, som er rik, eig alt, og treng ingen ting, og veit ikkje at dei er arm, ynkeleg, fatig og blind og naken.

Jesus seier at det er *dei fatige i ånda*, som er salige, fordi Guds rike er deira, dei som hungrar og tyrstar etter rettferd. Blir åndens fatigdom borte, utan ein stadig trøng for nåde og tilgivelse hjå Jesus, blir me rike, mette og friske som ikkje treng til læge. Jesus seier at det er dei fatige som høyrer og tek imot evangeliet, dei åndeleg hungrande, og dei sjuke, dei som har det vondt som treng om sjelelægen.

Så lenge me lever i lekamen her på jorda, vil me allstødt bera Jesu død med oss i lekamen, so og Jesu liv må verda openberra i vår lekam. For endå medan me lever, vert me allstødt yvergivne til døden for Jesu skuld, so og Jesu liv må verda openberra i våre døyelege kjøt.

Difor misser me ikkje modet, men om og vårt ytre menneske går

til grunns, så vert då det indre og nye menneske oppnya dag etter dag. For vår trengsla, som er kortvarande og lett, verkar for oss ei æveleg nøgd av herlegdom — med di me *ikkje fester oss ved det synlege, men ved det usynlege;* for det synlege er timeleg og *forgjengeleg, men det usynlege er æveleg.* (2. Kor. 4).

Eg lever ikkje sjølv meir, men

Kristus lever i meg, og det livet eg nå lever i kjøtet, det lever eg i trua på han som elskar meg og gav seg sjølv for meg. (Gal. 2,20).

Amund Lid

ANDREAS BØ

skal no reisa frå Singapore til Betlehem i Israel, og hans adr. vert: Baraka Hospital, P.O. Box 26, Betlehem, Israel.

Sommarskulane

1. Sommarskule på Bakketun Folkehøgskule, Verdal, 23.—27. juni 1982.

Talarar: Odd Dyrøy, prost Lennart Karlsson (frå Sverige), Reidar Linkjendal, Godtfred Nygård.

Leiar: Godtfred Nygård.

PROGRAM:

Onsdag 23. juni:

- Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
- « 20.00 Møte ved O. Dyrøy.

Torsdag 24. juni:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Rettferdiggjort av tru.
- « 11.30 Bibeltime ved L. Karlsson.
Emne: Gud har talat.
- « 17.00 Bibeltime ved R. Linkjendal.
Emne: Så sier Herren.
- « 20.00 Møte ved G. Nygård.

Fredag 25. juni:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved L. Karlsson.
Emne: Gud har handlat.
- « 11.30 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Haldne oppe ved tru.
- « 17.00 Bibeltime ved L. Karlsson.
Emne: Gud har varnat.
- « 20.00 Møte ved R. Linkjendal. Offer.

Send innmelding innan 20. mai til Godtfred Nygård, 5420 RUBBESTADNESET — *gjerne skiftleg med namn og adresse samt alder på alle som er under 15 år.* Tlf. 054-27435.

Sei frå ved innmeldinga om De ynskjer oppreidd seng.

Pris for opphaldet: Full pensjon m/oppreidd seng kr. 145,00 pr. døgn. Full pensjon u/oppreidd seng kr. 130,00 pr. døgn. Under 15 år kr. 75,00 pr. døgn. Under 6 år går fritt.

For teltplass og campingvogn kr. 30,00 pr. døgn.

Program blir tilsendt alle som melder seg på.

Laurdag 26. juni:

- Kl. 10.00 Bibeltime ved G. Nygård.
Emne: Nøklane til himmelriket.
- « 11.30 Bibeltime ved R. Linkjendal.
Emne: Gal. 2,19.
- « 17.00 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Endemålet for trua.
- « 20.00 Møte/Bibeltime ved L. Karlsson.
Emne: Gud har lovat.

Sundag 27. juni:

- Kl. 10.00 Møte/Bibeltime ved L. Karlsson.
Emne: Gud har førmanat. Offer.
- « 11.30 Møte ved R. Linkjendal.
- « 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen.

2. Sommarskule med årsmøte på Lundheim Folkehøgskole, Moi, 14.—18. juli.

Talarar:

Odd Dyrøy, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Tore Nilsson, Godtfred Nygård.
Leiar: Styret.

PROGRAM:

Onsdag 14. juli:

Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
« 20.00 Møte ved A. Lid.

Torsdag 15. juli:

Kl. 10.00 Årsmøte, formannen leiar.
Andakt ved Oddvar Lønnerød.
« 17.00 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Då Gud behagar uppenbara sin Son (Gal. kap. 1).
« 20.00 Møte ved Odd Dyrøy.

Fredag 16. juli:

Kl. 10.00 Bibeltime ved G. Nygård.
« 11.30 Bibeltime ved R. Linkjendal.
Emne: Et folk i frafall.
« 17.00 Bibeltime ved O. Dyrøy.
Emne: Guds husfolk.
« 20.00 Møte ved T. Nilsson. Offer.

Laurdag 17. juli:

Kl. 10.00 Bibeltime ved A. Lid.
« 11.30 Bibeltime ved T. Nilsson.
Emne: Jag förkastar icke Guds nåd, jag är korsfäst med Kristus (Gal. kap. 2).
« 17.00 Bibeltime ved G. Nygård.
« 20.00 Møte ved R. Linkjendal.

Sundag 18. juli:

Kl. 10.00 Møte/Bibeltime ved T. Nilsson. Offer.
Emne: Friköpt genom Honom som vart en förbannelse (Gal. kap. 3).
« 11.30 Møte ved R. Linkjendal.
« 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen.

Send innmelding innan 15. juni til Ragnar Opstad, Opstadv. 38, 4350 NÆRBØ — *gjerne skriftleg med namn og adresse samt alder på alle som er under 15 år.* Tlf. 04-433685.

Sei frå ved innmeldinga om De ynskjer oppreidd seng.

Pris for opphaldet: Full pensjon m/oppreidd seng kr. 140,00 pr. døgn. Full pensjon u/oppreidd seng kr. 130,00 pr. døgn. Under 15 år kr. 75,00 pr. døgn. Under 6 år går fritt. For teltplass og campingvogn kr. 30,00 pr. døgn. Program blir tilsendt alle som melder seg på.

Frå Sverige har vi fått opplyst at de kjem ein buss med ca. 50 deltagarar. Vi reknar med at det såleis kan verta trøngt om plassen. For dei som det ligg til rette for å nytta campingvogn eller telt, og gjerne stella med maten sjølv, vil vi tru at det vil verta ei god hjelpe til å finna plass til alle som måtte mælda seg på.